

Arnhem, 29 oktober 2023

Lieve Beatles, lieve Stones,

Tussen de buien, die door steeds meer lagen kleding dringen,
klinkt het vuurwerk op de Geitenbult hierachter; geroffel
telkens onderbroken door woeste paukenslagen.

Afgestoken door jongens die kwade geesten te verjagen hebben
en eerder grijpen naar agressie dan naar gesprekken.

Liever dan met kaarsen of met lampionnen
verlichten zij de steeds langere nachten met kortstondige explosies,
maar het zijn flitsen die verblinden -
het donker is na de klap altijd ietsje donkerder.

Misschien verlangen zij al fel naar het nieuwe jaar,
hopen ze al het geweld in dit jaar op te knallen
zodat het volgende een beter wordt.

Maar misschien dicht ik die jongens een overmaat aan romantiek toe.

Vannacht duurde de percussie langer,
omdat we de van het voorjaar gestolen minuten terugkregen;
het dubbeluurtje in de zaternacht
dat zorgt dat de zon deze zondag eerder opkomt.

Ik heb genoeg science-fiction gelezen om te weten
dat er in tijdslussen als deze vreemde dingen gebeuren;

de *Stones*, bijvoorbeeld, die met een nieuw album op één binnenkomen,
of de *Beatles*, die een nieuw liedje maken.

Dat liedje heet trouwens *Now and Then* -
wat zowel het verleden, het heden als de toekomst behelst.

Ik snap verder weinig van de relativiteitstheorie,
maar dit lijkt me er een perfecte illustratie van.

Wat me weer een perfecte illustratie lijkt
van het feit dat ik weinig van de relativiteitstheorie snap.

Het kan ook toeval zijn.

Niet alles heeft betekenis.

Dat is voor een schrijver soms lastig te bevatten.

Thuis merk ik naast de verwarring
die nu eenmaal gepaard gaat met het reizen in de tijd,
vooral de kinder-jetlag die na het verzetten van de klok
de ochtenden wekenlang verstoort.

En ook de nachten zullen nog wel even donderen
door de jongens van de Geitenbult.